

[Poul Claussen.]

til, at et apotek kan bestå. Først og fremmest vil den skitserede nyordning betyde en besparelse for befolkningen derigennem, at forsendelsesomkostninger ikke længere belaster medicinbudgettet, men det vil i det hele lette dens adgang til nødvendig medicin betydeligt. Jeg betragter forslaget som en interessant nydannelse, selvom jeg er på det rene med, at den ikke vil blive modtaget med lutter velvilje fra apotekerfagets side.

Den anden af de nævnte bestemmelser findes i § 65 og går ud på, at der af apotekerfondens midler vil kunne ydes tilskud til anskaffelsen af visse betydningsfulde lægemidler, således at disse billiggøres for forbrugerne. Jeg forstår, at der her først og fremmest er tænkt på sådanne livsvigtige medikamenter, som for den enkelte kan betyde en stor økonomisk belastning, fordi de skal bruges i meget lang tid, stundom livet igennem. Men efter forslagets affattelse skal der også kunne falde andre betydningsfulde lægemidler ind under denne bestemmelse, og der er grund til med den største interesse at afvente, hvorledes denne nydannelse er tænkt at virke i det praktiske liv.

I og for sig kunne man tro, at man, når man om et så begrænset område som apotekervæsenet nedsætter en talstærk og alsidigt sammensat kommission, der arbejder i 5 år og afgiver en detaljeret betænkning på 200 sider, der igen efter udtalelser fra en række myndigheder og organisationer sætter frugt i et lovforslag på 85 paragraffer, havde opnået at få området kulegraved og emnerne udtømt. Men dette er ikke tilfældet. Der findes indenfor apotekervæsenets område en række personer, kvinder og mænd, der efter et livs arbejde, og til trods for at deres kvalifikationer er på højde med, hvad man, også i det foreliggende forslag, stiller som betingelser for at kunne opnå en apotekerbevilling, alligevel ikke har nået dette mål. Disse farmaceuter er blevet de uskyldige ofre for den aldersgrænseordning, der indførtes ved apotekerloven af 1932.

Jeg skal ikke gå ind på årsagerne til, at det er netop den nu bestående kreds af personer, der har måttet bære virkningen af de indskrænkende bestemmelser. Som forholdene er blevet efter 1932, måtte advancement for en række kvalificerede farmaceuter blive umuliggjort, men det bør bemærkes, at en smidigere og mere hensyntagende bedømmelse af bevillingsansøgerne i de for-

løbne 20 år kunne — og efter min formening burde — have ført til, at kredsen af personer var blevet en anden, medens antallet næppe var blevet ændret væsentligt. Antallet af farmaceuter, der således er blevet henvist til i hele deres virksomhed at gøre tjeneste hos andre, er i øjeblikket ca. 100 af en bestand på ca. 1 000 beskæftigede, og tallet er stadig stigende. Jeg vil naturligvis erkende, at en stand, hvor alle eller så godt som alle medlemmer ender i selvstændige stillinger, er noget af en utopi, men samtidig vil jeg understrege, at i hvert fald for den ældste del af den nuværende bestand er det i høj grad berettigede forventninger, der er blevet tilintetgjort ved 1932-lovens virkninger.

Jeg vil derfor — da jeg ikke er sikker på, at nogen anden har gjort det — henlede den højtærede ministers opmærksomhed på, at der her eksisterer et problem, der ikke har fundet omtale, endsige en løsning i det foreliggende forslag og heller ikke i kommissionsbetænkningen. Dette sidste er så meget mere mærkeligt, som der i kommissionen har været repræsentation for den organisation, af hvilken de pågældende farmaceuter er obligatoriske medlemmer.

Det er tilfredsstillende for mig at kunne tilføje, at realiteten i dette spørgsmål ikke fra apotekerfagets side er ladet upåagtet, idet der for snart 10 år siden blev oprettet en overenskomst mellem de faglige organisationer om visse hjælpeforanstaltninger. I erkendelse af at de bortfaldne advancementsmuligheder burde foranledige visse arbejdsmæssige og dermed også visse lønmæssige fordele for disse ældre farmaceuter, blev der med indenrigsministeriets godkendelse truffet aftale om, at der indrømmes dem nedsat arbejdstid uden tab af indtægt og derudover i visse tilfælde et alderstillæg på 840 kr. årlig fra det tidspunkt, da aldersgrænsen for advancement kom til virkning, og indtil de opnåede pensionsalderen, 65 år.

Økonomien, der åbnede disse muligheder, kom i stand i forståelse med indenrigsministeriet, der gennem en repræsentant i bestyrelsen for løntilskuds-fonden har indseende med ordningens administration. Om denne er der iøvrigt kun at sige, at de grundlæggende midler i løbet af kort tid vil være opspist, og at ordningen derfor inden længe vil svæve i luften, fordi antallet af nydere er stadig stigende. Hertil kommer faren for, at en mand eller kvinde i alderen mel-